

Meryl Wilsner

De liefdestackle

1

De automaat slikt het verfrommelde dollarbiljet in dat Phoebe erin steekt en spuugt het onmiddellijk weer uit. Phoebe zucht, pakt het biljet en drukt het plat tegen de dij van haar spandex broekje.

‘Laat me nu niet in de steek,’ mompelt ze terwijl ze het nogmaals probeert.

Als het biljet niet nog eens wordt teruggegeven, steekt Phoebe haar beide handen in de lucht ten teken van overwinning. Met haar wijsvinger drukt ze de knoppen in, na jarenlang gebruik zijn er alleen vage contouren van de C en 4 over, en de M&M's met pinda's vallen naar beneden.

‘Hoeveel blauwe zitten er in dit zakje?’ vraagt ze aan haar broer Teddy, die zijn pauze bij de receptie altijd zo plant dat Phoebe ook net een pauze van haar personal training-cliënten heeft.

Teddy peutert aan het beschadigde blad van de eenzame tafel in de kantine. Hij zit wijdbeens, alsof dat hem groter zou maken. ‘Wat krijg ik als ik win?’

‘Dan zal ik ze met je delen,’ zegt Phoebe. ‘Als ik win, koop jij het volgende zakje.’

‘Komt dat doordat je blut bent?’

Hij heeft geen ongelijk: ze had echt in haar gymtasje moeten graven, verwachtend dat het allemaal op was, totdat ze helemaal onderin een bankbiljet had gevonden.

‘Het is gewoon een eerlijke weddenschap,’ zegt Phoebe, maar vervolgens geeft ze toe: ‘Nou ja, misschien heeft het twee redenen.’

Teddy had altijd als twee druppels water op haar geleden, voordat hij zijn haar had geknipt en zijn naam had veranderd. Niet dat het

echt iets veranderd had; bij het zien van hun vlammeende rode haar en hun gezichten met sproeten kon niemand ontkennen dat ze broer en zus waren. Hoewel hun haar dezelfde kleur heeft, zit dat van Teddy altijd alsof hij net uit bed is gerold. Toch slaagt hij er op de een of andere manier in om er goed uit te zien (wat voor Phoebe een verzekering is dat ze er goed uit zal zien als ze ooit besluit het hare af te knippen en voor een meer mannelijke stijl te gaan).

‘Tien,’ zegt Teddy. ‘Als ik win, neem je me mee naar New Orleans.’

‘Dat lijkt een ontzettend hoge inzet voor een weddenschap over M&M’s.’

Het is echter beter dan Teddy’s gebruikelijke inzet: dat Phoebe zijn sportshirt moet wassen. Hij wacht altijd tot na het sporten voor hij zijn prijs incasseert, de hufter.

Toch zou ze hem meenemen als ze kon. Haar enige bedenking tegen haar vertrek naar Louisiana aan het eind van de maand is dat ze zo ver weg is van haar familie. Studeren was nog tot daaraan toe: Mapleton was zo dichtbij dat ze haar wasgoed naar huis kon brengen. Haar verhuizing naar New Orleans en Los Angeles houdt echter in dat ze voor het eerst in haar tweeëntwintig jaar niet in Indiana woont.

Phoebes telefoon begint met een schrill melodietje te rinkelen op de tafel. Eerder had ze die uit haar kluisje gehaald om door TikTok te scrollen gedurende het halfuur dat ze moest wachten op haar volgende cliënt. Het voelt vreemd om zo’n lange pauze tussen haar cliëntenafspraken te hebben. Tijdens haar studie plande ze altijd de hele dag vol met opeenvolgende sessies om de rit van dertig minuten vanuit Mapleton de moeite waard te maken. Bovendien is het de eerste week van januari en zit de sportschool vol met mensen die hun goede voornemens nog niet hebben opgegeven. Phoebe weet meestal alle cliënten die in het nieuwe jaar beginnen te behouden, omdat ze bewijst dat sporten leuk is, maar dit jaar heeft ze geen nieuwe mensen aangenomen. Dat zou ook niet logisch zijn geweest, aangezien ze over een paar weken naar New Orleans vertrekt.

‘Waarom staat je geluid in vredesnaam aan?’ vraagt Teddy met een grimas.

Phoebe laat zich naast haar broer in de plastic stoel vallen en kijkt naar haar telefoon. Het is een nummer uit Chicago.

Vroeger nam ze geen nummers op die ze niet kende. Vroeger had ze haar geluid ook niet aan, ze is immers geen boomer, maar sinds ze een transfer heeft gemaakt naar New Orleans, krijgt ze veel telefoontjes om allerlei zaken te regelen voordat het voorseizoen volgende maand begint. De meeste van die nummers komen natuurlijk uit Louisiana, maar ze neemt toch maar op.

‘Hallo?’

‘Hallo, spreek ik met Phoebe Matthews?’ De stem heeft een duidelijk accent. Phoebe weet niet genoeg over het Verenigd Koninkrijk – Groot-Brittannië, de Britse eilanden of hoe het ook heet – om het te kunnen te plaatsen.

‘Ja, daar spreek je mee.’ Phoebe drukt de telefoon met haar schouder tegen haar oor zodat ze het zakje M&M’s kan openen.

‘Hoi Phoebe. Je spreekt met Amanda Greene van het Amerikaanse nationale damesteam.’

Phoebes hand blijft bewegingloos boven het zakje zweven. Haar hart bonst luid in haar ribbenkast. ‘Wat?’

‘Ik wilde je feliciteren met je oproep vorige maand,’ zegt de persoon. ‘Je zult het goed doen in New Orleans. Maar ik belde je eigenlijk om je uit te nodigen voor een trainingskamp met de nationale ploeg over een paar weken.’

‘O, hou toch je mond.’ Phoebe lacht hoog en ongemakkelijk. Dit moet een grap zijn. Ze trekt weer aan de randen van het zakje M&M’s en zegt tegen haar broer aan de andere kant van de tafel: ‘Heb jij dit geregeld?’

‘Wat?’ vraagt zowel Teddy als de persoon aan de telefoon.

Phoebe slikt. ‘Is dit echt Amanda Greene?’

Teddy’s ogen worden groot.

‘Ja, echt,’ zegt de persoon aan de telefoon.

Het zakje gaat eindelijk open, maar te enthousiast, waardoor de M&M’s over de vloer van de kantine stuiteren.

Phoebe maakt geen aanstalten om ze op te rapen. Ze heeft tegen de coach van het Amerikaanse nationale damesvoetbalteam gezegd dat ze haar mond moest houden. ‘O mijn hemel, het spijt me zo.

Dat had ik niet moeten zeggen, ik meende het niet. Ik flapte er zo maar uit dat je je mond moest houden. Ik ben... Wacht, meen je dat echt? Ben ik uitgenodigd om mee te gaan op trainingskamp?’

‘Inderdaad.’ De persoon – blijkbaar Amanda Greene, coach van het nationale team – klinkt alsof ze lacht. ‘Ik kan niet beloven dat je dit jaar nóg een oproep krijgt, maar ik kijk ernaar uit om je spel te kunnen bekijken.’

Phoebe grijnst. ‘En ik kijk ernaar uit om een nieuwe oproep te verdienen.’

Het mag dan onwerkelijk voelen, maar Phoebe vertrouwt volledig op haar talent.

Amanda grinnikt. ‘Iemand zal later deze week contact met je opnemen om te bespreken wat je nodig hebt om met ons mee te gaan naar Jacksonville. Tot binnenkort.’

‘Bedankt. Ik kan niet wachten.’

‘Je zit me voor de gek te houden, toch?’ zegt Teddy zodra Phoebe het gesprek beëindigt. ‘Dat was Amanda Greene niet.’

Phoebe haalt een paar keer diep adem. ‘Dat was Amanda Greene.’ ‘Ga je op trainingskamp in januari?’ Als hij die vraag had geappt, zou hij het in hoofdletters getypt hebben, gevolgd door twintig vraagtekens.

‘Ik ga op trainingskamp in januari.’

Phoebe lijkt niets anders te kunnen doen dan de woorden van haar broer in antwoordvorm te herhalen.

Teddy springt uit zijn stoel, pakt Phoebes handen en trekt haar ook overeind. Ze komt struikelend overeind terwijl haar broer naast haar op en neer springt.

‘Je hebt een oproep! Je hebt een oproep gekregen!’ Teddy schreeuwt, maar Phoebes hoofd suist door het bloed dat door haar aderen stroomt, als de golven van Lake Michigan in het Indiana Dunes State Park. Haar hart klopt als een bezetene.

‘Vertel me alles wat ze zei. Woord voor woord.’

Phoebe kan het zich niet herinneren. ‘Ik dacht eerst dat zij het helemaal niet was. Ik dacht dat het een grap was, dat jij of Alice iemand ertoe had aangezet.’

‘We mogen dan pestkoppen zijn, maar zo gemeen zijn we niet.’

Dan vertelt ze aan haar broer wat ze zich van het gesprek kan herinneren. Het gebeurt. Het gebeurt echt, maar het voelt niet echt. Als een droom die eerst logisch leek, tot je hem aan iemand vertelt en hoort hoe surrealistisch het klinkt.

Opgeroepen worden door de American Women's Soccer Association is op zichzelf al een droom die uitkomt. Phoebe had in december in de vergaderruimte van het hotel gezeten, een week nadat ze was afgestudeerd, in een marineblauw pak dat evenveel kostte als de rest van haar garderobe bij elkaar. De kosten werden de moeite waard toen de New Orleans Krewe haar in de eerste ronde al koos.

Op dat moment was dat het beste wat haar ooit was overkomen. Dit is nog beter.

Het nationale team gaat het hele jaar door meerdere keren op trainingskamp. De beste spelers uit de hele AWSA – en soms zelfs daarbuiten (Becky Ewing speelt in Europa) – komen samen voor trainingen en meestal ook voor wedstrijden voordat ze terugkeren naar hun eigen club. Opgeroepen worden voor een kamp is de eerste stap op weg naar de selectie van het nationale team. Als je wordt geselecteerd, krijg je niet alleen de kans om voor je land uit te komen, maar – iets wat nog belangrijker is voor Phoebe – ontvang je ook bonussen.

Eigenlijk vindt Phoebe veel dingen belangrijker dan uitkomen voor je eigen land, maar via het nationale team kan ze al haar dromen waarmaken. Bij het nationale team spelen levert geld op, maar daarnaast speel je ook op het grootste podium. Het gaat erom dat je de beste bent.

‘Je zit verdorie in het nationale team!’

‘Oké, ik bedoel, het betekent nog niet...’ Phoebe dekt zich in. ‘Er zijn geen wedstrijden gedurende dit kamp. Het is alleen een training. En ze zei nog dat ze me niets kon beloven over verdere oproepen dit jaar, wat uiteraard logisch is omdat het een WK-jaar is. Het zou te gek zijn om nu nog bij het team te komen. Ze moet het basiselftal al gevormd hebben, toch? Of in elk geval de opties hebben beperkt?’

‘Misschien wel. En misschien ben jij een van de opties.’

Phoebe haalt diep adem bij die gedachte. Hoe is dit mogelijk?

‘Ik moet terug naar de receptie, maar ik ben verschrikkelijk trots op je, dude.’ Sinds Phoebe heeft opgehangen, heeft Teddy een grote grijns op zijn gezicht. Hij slaat zijn armen om haar heen, ook al is ze vijftien centimeter groter dan hij. Ze omhelzen elkaar stevig.

Nadat ze zich heeft teruggetrokken, kijkt Phoebe naar de vloer en zegt: ‘Dus nu moet ik de M&M’s opruimen waarop jij hebt staan stampen?’

Teddy lacht breeduit, duidelijk zonder een greintje berouw. ‘Als je blieft?’

‘Je bent zo’n sukkel.’

‘Dank je, ik hou van je!’ zegt hij, terwijl hij haar een schouderklopje geeft en vertrekt.

Phoebe trekt haar scrunchie uit haar haar. Ze kamt haar in de war geraakte rode krullen met haar vingers en bindt ze met moeite weer in een paardenstaart. De stofzuiger hier werkt maar de helft van de tijd, dus raapt Phoebe de M&M’s op die tijdens hun opwinding niet zijn verpletterd.

Er zijn drieëntwintig spelers die in de selectie voor het WK worden opgenomen. Bij de meeste trainingskampen worden er meer voetballers opgeroepen, om Amanda en de rest van de technische staf de kans te geven iedere speler van dichtbij te evalueren. Uiteraard worden ze ook beoordeeld op hoe ze bij hun club spelen.

Phoebe heeft haar studie zo snel mogelijk afgerond, zodat ze zich bij het team kon voegen als ze een transfer zou krijgen, ook al kwam dat slechts zelden voor bij non-NCAA-sporters. Dat deel van haar carrière had ze uitgestippeld. Ze had er nooit aan gedacht dat het nationale team op haar lijstje met doelen zou staan.

Maar ze had er wél over nagedacht: al sinds haar twaalfde droomde ze ervan deel uit te maken van het nationale elftal, sinds ze met haar neus voor de tweeënveertig inch-tv had gezeten, waarop ze maar vier kanalen konden vangen, en haar ogen schitterden toen Grace Henderson voor het eerst deel uitmaakte van het nationale team. Hendersons eerste deelname aan het nationale team – haar eerste interland, zoals dat genoemd wordt – vond plaats voordat ze haar rijbewijs had gehaald, aldus de commentatoren. Tot op de dag van

vandaag hangt er een poster van Grace Henderson aan de muur van Phoebes slaapkamer bij haar ouders thuis.

Maar in de voetsporen van Grace Henderson treden, is geen realistisch carrièredoel. Phoebe had nooit verwacht dat ze meteen na haar studie in het nationale team terecht zou komen. En zeker niet in een WK-jaar. In plaats daarvan had ze zich voorgenomen om na haar transfer zo goed te spelen, terwijl de grootste sterren van de competitie op het WK waren, dat ze volgend jaar de kans zou krijgen om in de olympische selectie te worden opgenomen. Natuurlijk zou het geweldig zijn om de WK-selectie te halen, maar het was niet realistisch. Zelfs iemand als zij, die vorig semester met de hakken over de sloot haar studie had gehaald, kan zich voorstellen dat de kans dat ze op de lijst komt miniem is, omdat ze nog nooit eerder is opgeroepen. Het is beter om plannen te maken voor dingen die daadwerkelijk kunnen gebeuren. Dingen waar zij zelf de hand in heeft.

Maar nu ze voor een trainingskamp is opgeroepen... Dit geeft Phoebe enige controle. Dit geeft haar enige macht.

Dit doet haar naast haar schoenen lopen, ze loopt helemaal op de zaken vooruit. Ze komt toch niet bij de WK-selectie. Ze stofzuigt de kantine – dat ding werkt gelukkig een keer – bij Planet Fitness in *the middle of nowhere* in Indiana. Daarna heeft ze nog vijf minuten voor haar afspraak met de volgende cliënt.

Ze bergt de stofzuiger op, legt het nog halfvolle zakje M&M's in haar kluisje en zegt tegen zichzelf dat ze zich niet moet laten meeslepen. Een oproep heeft weinig te betekenen, behalve dat ze werd opgemerkt. Het kamp over twee weken is haar kans om ervoor te zorgen dat ze haar blijven opmerken.